

בלביפדיה

תמצית עבודה ה' פנימית

בלביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - גויה 30:35

גביה - שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של היותו יתברך שמו

למעלה מהשגתו - **נשמה**, יש חלק שהוא השיג - **נפש**, ויש חלק שהוא עכשיו עבודתו - **רוח**, שהוא מקום בחירתו. כאשר הוא בחר בטוב מכח הרוח, הוא הפך אותו לדבר המושג אצלו, כלומר הרוח השתלשל למדריגת נפש, והנשמה שהיתה מקיף לא מושג, השתלשל לפנימי למקום עבודתו ברוח [וזה אופן נוסף לידעת היום והשבות אל לבבך, דהאופן הפשוט הוא להשיב ידיעת הנשמה שבמוחין ללב, אך זה דרך נוספת שע"י שהופך את מה שנמצא במדריגת בחירה בלב למדריגת נפש, עי"ז המקיפים שלו שהם ידיעות הנשמה נכנסים אצלו לרוח [שבלב]. וכאשר ח"ו האדם בוחר ברע, אזי מדריגת הבחירה שלו שזה הרוח שלו **נופל** למדריגת נפש, ומעתה בחירתו הוא במה שכבר היה מושג אצלו בנפש שכתה זה הפך לבחירה, ומה שהיה קודם לכן מקום בחירתו ברוח הפך למקיף בלתי מושג.

עד כאן עסקנו במדריגת הבחירה שברוח הפשוטה ששם הבחירה היא בין טוב לרע, מדריגת בינוני שזה וזה שופטן (ברכות סא:), כלומר שיש לו במדריגת בחירתו שני צדדים, טוב או רע ח"ו, והוא בוחר באחד מהם מתוך הכרעתו כמש"נ אצל אדה"ר **וַיִּשְׁמְעוּ אֶת קוֹל ה' אֱלֹקִים מְתַהַלֵּךְ בִּגְן עֵדֶן הַיּוֹם**, אך למעלה מכך ישנה מדריגת בחירה עליונה יותר, והיא שהאדם בוחר ברוח העליונה שהיא בבחינת נחת רוח, וזו בחירה שאין שם מלחמה בין טוב לרע, אלא רק טוב, בחירה שאין בה שני צדדים, אלא אורח מישור, בבחירה הפשוטה האדם עומד כל הזמן בצומת הדרכים, דרך טוב וח"ו דרך רע, אך בבחירה העליונה הוא לא בצומת הדרכים אלא הולך תמיד

שורש הגויה, מבואר בחז"ל (ספר יצירה פ"ג זא) שכללות צורת קומת אדם מתחלקת לג' חלקים, שהם ראש בטן וגויה, שליש עליון - ראש, שליש אמצעי - גויה, ושליש תחתון - בטן. גויה היא מלשון גו - תוך, וביחס מסוים הגויה שהוא התוך והאמצע של הצורת אדם הוא העיקר שבו לעומת הראש והבטן שהם קצוות הדבר.

בלשון נוספת, כידוע **מלך ר"ת** - **מח לב כבד**, וזה מקביל לראש בטן וגויה, ובפשטות דברי רבותנו זה מקביל למקום הנר", **הנפש** מקומה **בכבד** שזה מקביל ל**בטן**, ה**רוח** מקומו **בלב** ובריאה שזה מקביל ל**גויה**, וה**נשמה** נמצאת **במוח** ש**בראש** האדם. ולפי"ז עולה שהעיקר שבאדם מצד הנר"ן זה הרוח, ולכאורה הנשמה היא יותר גבוה, אלא שידועים דברי הגר"א שכח הבחירה שבאדם נמצא ברוח שבלב, בנפש נמצא מה שהאדם השיג, ובנשמה זה מה שהוא עוד לא השיג, ועיקר האדם זה כח הבחירה לכן הרוח - הגויה הוא העיקר שבאדם.

בהגדרה כוללת הוית הרוח היא **תנועה**, ומאידך ישנה הבחנה של **נחת** רוח, וביחס למה שנתבאר, כאשר הדבר נמצא ברוח ויש בו בחירה אז הוא בתנועה, אין לו כעת מנוחה, אך כאשר הוא בחר בטוב הוא משיג את הרוח הזאת, והיא משתלשלת למדריגת נפש, מדריגת השגה ומנוחה, בבחינת שבת וינפש, שבת הוא זמן של מנוחה, ולכן מה שבמשך השבוע זה היה עבודה ובחירה בשבת זה הופך למדריגת נפש, זהו שבת ו**ינפש**, מדריגת נפש.

זה בכללות כל צורת עבודת האדם, יש חלק

^א וז"ל - שלש אמות אמ"ש בנפש (זכר ונקבה) ראש ובטן וגויה, וכו'.

גביה - שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו (המשך)

למעלה מהבריאה, זה נקרא מקיפין, וא"כ שער הנ' הוא אינו במדריגת הלב שיש בו שני צדדים, יצה"ט ויצה"ר, הוא למעלה ממדריגת הלב הרגיל, ולכן בדי להשיג את זה נצרך לב טהור **בְּרָא לִי אֱלֹקִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי**, צריך לברא לב חדש, כי בלב הרגיל א"א להשיג את שער הנ'. דמקום השער הנ' מתגלה בנשמה - נ'-שם נשמה, ולכן בכדי להשיגו בלב נצרך להתנועע אחר הנשמה, בבחינת הלך אחר לבו, בלשון הראשונים זה נקרא לבי אומר לי, המקום שממנו הלב אומר זה מקום שיש שם רק צד אחד מוחלט, לא שני צדדים והכרעת **השכל**, ומבואר ברבותינו שכשהרא"ש אומר ליבי אומר לי זה יותר גבוה מכל דברי הראש בכל הש"ס, וזה כי זה מגיע ממקום יותר עמוק בלב מקום שהדבר ברור ללא שום צד אחר, וזה ברור כ"כ עד שלא צריך ראייה כלל, כי ראייה צריך להביא במקום שלא רואים את הדבר, אך כשרואים את הדבר בבירור אי"צ ראייה. ראייה שיכת רק כאשר יש שני צדדים, במקום ששיך ספק, אז מביאים ראייה כצד אחד, אך כאשר הדבר בבחינת **ליבי ראה** הרבה חכמה, הלב משיג את כללות החכמה, שם אין את ההתפרטות, זהו המקום העמוק שבלב ששם האדם בוחר שלא יהיה לו שני צדדים.

לפי"ז נבין הגדרה נוספת, כידוע שורש כל המצוות כולם אֲנִי ה' אֵלֶיךָ... לא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹקִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי (שמות כ ב) - מצות האמנת האלוקות, בפשטות גם במצוה הזאת יש בחירה אם להאמין או לא ככל המצוות כולם, אך בעומק ארז"ל אנכי ולא יהיה לך בדיבור **אחד** נאמרו, כלומר שבמקום האנכי ה' אלוקיך מקום האמנת האלוקות הוא למעלה ממדריגת בחירה, כאשר האדם נמצא

ישר, וזה ע"י שרוחו של האדם מתנועעת אחר השורש, אחר נשמתו, כלומר שהוא בוחר בנשמה, ואז הוא מתנועע אך לא בין טוב לרע אלא רק אחר הטוב אחר שורשו כברזל אחר אבן השואבת, וכבן החושק לאביו, ואינו נמצא כל הזמן בתוך המלחמה בין הטוב לרע, אלא נע אחר השורש באופן תמידי. וכמו שנתבאר שכאשר האדם נופל, הוא משפיל את מדריגת הרוח למדריגת נפש, כך גם להיפך כאשר האדם בוחר לגמרי בטוב כך הוא מעלה את מדריגת רוחו למדריגת נשמתו, בלשון רבותנו זה נקרא **לבחור שלא לבחור**, ובלשון פשוטה זה נקרא **להשליך את הבחירה לקב"ה**, ובלשון נוספת - **לבחור באמונה**, שהוא חי בלבו שהכל נעשה ע"י השי"ת והוא אינו בוחר כלל.

בלשון דקה יותר, האמונה היא תמיד בבחינת מקיפין לאדם, יש מציאות שהרוח מתנועע אחר השורש כי האור של האמונה הופך להיות מציאות פשוטה, כמו שברזל טבעו להמשך אחר אבן השואבת, כך כשהרוח בוחרת במעמקי הלב של עצמו הוא נמשך בטבעיות אחר הנשמה, ונבאר, בלב של האדם ישנו יצה"ט שזה המ"ט פנים טהור, ויש יצה"ר שזה המ"ט פנים טמא, אך בשער הנ' שבלב שם אין ב' צדדים זה כנגד זה, אלא או שער הנ' דקדושה שהוא למעלה מהבחירה, או שהוא בשער הנ' דטומאה שכל באיה לא ישובון, [והם ב' מקומות נפרדים בעצם, דלא כמו המ"ט שערים שהם זה כנגד זה], ובחירת האדם היא רק להגיע לשם, לבחור לצאת מהמ"ט שערים שבלב לשער הנ' שבלב, אך כשהוא שם אין לו שני צדדים, בשער הנ' לא שייך בחירה.

שער הנ' שמתגלה בלב אינו מדריגת רוח כפשוטו, דשער הנ' לא נברא (כמבואר ברמב"ן) זה אור שהוא

נלביפדיה

תמצית עבודה ה' פנימית

גביה - שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו (המשך)

זה עדיך מורכב מב' צדדים, אך שער הנ' שבלב הוא למעלה מהמוחין כי הוא הפשיטות של הצד אחד שאין בו כלל שני צדדים, וזה נקרא בעומק להתנועע אחר השורש (במדריגה העליונה), וע"ז נאמר הָאֱלֹקִים אֶת הָאָדָם יִשָּׂר (קהלת ז כט) שאין כאן ב' דרכים וכל חייו הוא בפרשת דרכים, אלא ישר, דרך אחת ישרה שזהו מקום הפשיטות שבנפש, וכשהאדם נמצא שם אז כל הויתו דבוקה בפשוט, ואז יש לו כח להאיר את המדריגות האלו של הוודאות והפשיטות גם למדריגות התחתונות, וזה מאיר לו גם בלימודו שהוא רואה מהלך של פשיטות שמתגלה בין מהלכי הסוגיא, (אף שזהו בשלימות) זה עומק העבודה של אמונה בבחינת הַחֲכָמָה מֵאֵין תְּמַצָּא שמגיע ממקום הפשיטות והוודאות שבנפש, וזה עיקר שלימות בחירתו של האדם לבחור במקום הפשיטות של הויתו יתברך שמו.

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[נושאי השיעור: ראש, בטן, גויה, נפש, רוח, נשמה, מלך, מח, לב, כבד, השגה, בחירה, מקיפין, תנועה, נחת, גו, תוך, פשיטות, הרכבה, בינה, טוב, רע, אמונה, ישר, שער הנ', מט שערים, הויה, מוחין, ראייה, ספק, צדדים, אמצע, תוך, קצ' וות, שבת, מנוחה]

במדריגה התחתונה יש לו בחירה גם על נקודת האמונה, פוק חזי שיש גם את אלו שאינם מאמינים, אך כאשר מגיעים למקום האמונה יש שם רק צד אחד, זה נקרא תפיסה של שער הנ' בנפש, וזה לא עוד מדריגה ככל המדריגות, אלא כמו שמבואר בראשונים ששער הנ' הוא עצמו נקודת האלוקות ולכן הוא אינו נברא, ולפי"ז כל עוד האדם לא הגיע לשער הנ' בנפשו הוא אינו מאמין גמור, והוא אינו דבוק בודאי, כי הוא נמצא בנקודת הבחירה גם ביחס להאמנת האלוקות, ואז האמונה בנפשו היא אינה פשוטה, אלא היא מורכבת משני צדדים, אך כאשר האדם מגיע לשער הנ' ביחס לעבודת הנפש, שם הוא במקום שאין שני צדדים, אלא הכרת אלוקות באופן של פשיטות, ובמקום הזה צריך האדם לבחור בשער הנ' ולא במ"ט, כי מי שבחר במ"ט אין לו את כח הפשיטות הגמורה בלב, אלא הוא חי בכח הבינה שהוא התבוננות והרכבה ובין לבין, מ"ט שערי בינה, אך כאשר האדם בוקע למעמקי השער הנ' שבלב שהוא המקום העמוק עמוק מ"י ימצאנו, שם הוא מגיע למקום הפשוט ביותר.

ולכן מבואר ברבותינו שהמקום הזה הוא יותר גבוה מהמוחין, וזה כי גם במוחין יש שני צדדים, ואף שהוא משיב את זה ללב כצד אחד מוכרח, אך

מדריגת	נפש	רוח	נשמה
מקום משכנם	כבד	לב	מח
מקומם בצורת אדם	בטן	גוֹיָה	ראש
מהות המדריגה	מדריגתו המושגת	מקום הבחירה והעבודה	למעלה מהשגתו מקיפון